

Vi gjorde det!

Team Svenska Boxerklubben antog utmaningen och ställde som första boxerlag någonsin upp i världens största draghundstafett. Läs berättelsen om vårt stora äventyr på Vindelälvsdraget!

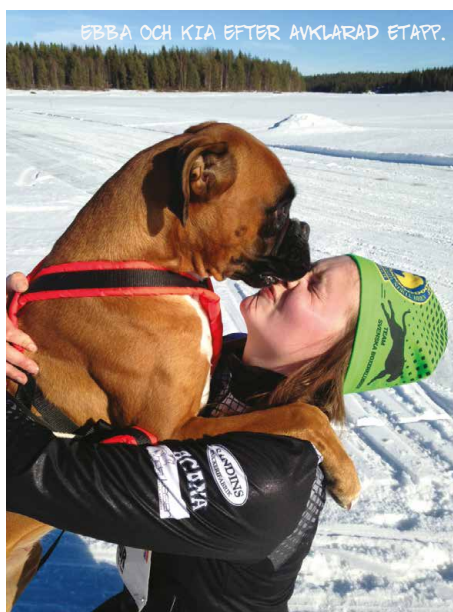
Text: Helena Fredriksson

Ammarnäs

Det är onsdag kväll i Ammarnäs. Wårdshuset har serverat renskav och hamburgare. Vid bordet sitter vi samlade för allra första gången, vi är till slut elva personer och det är vi som är Team Svenska Boxerklubben.

Utanför den långa raden av fönster döljer mörkret de stora vidderna och starten som finns där rakt nedanför oss. Det är starten till Vindelälvsdraget, vår stora utmaning. Framför oss väntar 34 mil skoterled innan vi förhoppningsvis kommer i mål i Hällnäs, sju mil från Umeå.

Efter all träning, all förberedelse och all packning är vi äntligen här. Vi har sprungit och cyklat, kört kickbike och dragit med kedjor, tränat skate själva och kört med våra hundar. Vi har träffats i Umeå, Örnsköldsvik, Ånnaboda, Orsa Grönklitt och på Järnafältet. Vi har peppat varandra och delat träningstips, letat övernattnings och fixat teamkläder. Nu är all träning över och

förberedelserna klara. I morgon sätter det igång, i morgon kommer vi veta vad vi gett oss in på.

Så reser sig vår lagledare och nestor Ingela. Hon är den enda som har gjort den här resan förut. Hon går igenom hur växlingarna går till, hur hunden först ska lämnas över till en handler innan man åker fram till nästa ekipage och överlämnar stafettpippen. Vi kommer att behöva hjälpa varandra under hela vägen. Se till att alla kommer till sin etappstart, att det finns

två handlers som kan ta emot och skicka iväg ekipage. Vårt mål är att ta oss igenom alla etapperna. Och Ingela prantar i oss de tre allra viktigaste reglerna: akta stavarna från att skada någon hund, aldrig någonsin låta sin hund komma ihop sig med någon annan hund och aldrig, aldrig någonsin

MORGON I AMMARNÄS ETT PAR TIMMAR FÖRE START.

bryta. Därefter tar hon upp schemat för dag ett. Nervositeten sänker sig. På den allra översta raden för startsträckan står det Ebba.

Torsdag - Dag 1

Ammarnäs fjällby ligger fantastiskt vackert och mitt i byn rinner den orörda Vindelälven. Älven sträcker sig nästan 50 mil från sina källor uppe vid norska gränsen ner till Vännäs by där den rinner ihop med Ume älv. I Vännäs slutar traditionsenligt Vindelälvsdraget men i år har den fjärde och sista dagen tagits bort på grund av snöbrist och vårt slutmål är Hällnäs. 29 lag är anmälda med 685 hundar, det gör tävlingen till världens utan jämförelse största draghundstafett. Tävlingen är helt klasslös, alla får vara med och här deltar amatörer och elit, ända upp till världsmästare, sida vid sida.

Morgonen vibrerar av nervositet, några kan inte äta, dagschemat diskuteras fram och tillbaka. Vädret verkar bli strålande och det är en skön liten medvind. Två ekipage har ingen etapp idag, men det verkar ändå bli fullt upp för alla med att hjälpa till vid växlingarna. Therese vallar skidor så det yr åt alla och envar. När det börjar dra ihop sig åker bilarna iväg en efter en. Några åker direkt till nästa växling, de som kan åker ner till starten.

Starten är en enorm upplevelse. Folk har gått man ur huse för att se den. Hundar ylar och skäller, ivriga att komma iväg. Ekipagen står i ett brett fält, slädeekipage och de som kör skidor med lina om vartannat. Här gäller det att inte trassla in sig. Allra längst bak står Ebba med Kia. Långt framför dem alla sitter tävlingsledaren Olle Höjer på sin skoter med den röda flaggan lyft. Så

går starten! Hundarna kastar sig i selarna och drar iväg i en enorm fart. Överallt vorsthrar, huskies och olika dragblandningar. Allra sist i fältet kommer vår boxer Kia och en schäfer från Umeå brukshundklubb. Ebba skatear snabbt och Kia springer före med glada boxersprång. Det ser underbart ut. När alla har gett sig iväg lägrar sig tystnaden. Vindelälvsäventyret har börjat!

Den första växeln är en frivillig växel. Man kan antingen köra hela sträckan på 20,5 km eller välja att dela upp den i två. Edison som står på tur verkar jättetaggad och han är inte lätt att hålla när vi pulsar ner till växelplatsen. Vid frivilligväxlarna

finns inga funktionärer men här är mycket folk, många kommer att växla. En efter en susar ekipage förbi och allt eftersom de som ska växla kommer iväg blir det allt tommare. Till sist är det bara vi och en tjej med en aussie från Umeå BK kvar. Tiden går, varför kommer de inte? Har det hänt något? Adde som ska köra Edison är nästan grön i ansiktet. "Går det bra idag", säger han, "så fortsätter jag med draget."

Till slut ser vi dem komma, först schäferekipaget och bakom dem Ebba med Kia. På upploppet till växeln spurtar Ebba och Kia förbi och de kommer först till växeln. Första sträckan är gjord! Under

hela vägen hade de samkört med den travande schäfern, det hade inte gått fort, men de hade haft drag.

Nästa växel är Kraddsele. Här finns tidtagare och kommentator. På en förvarningstavla skrivs lagnumrerna upp allteftersom de rapporteras in från den skoter som står placerad en kilometer innan växeln. Mönstret upprepar sig, en efter en växlar och tills sist är det väldigt tomt. Umeå

BK-tjejen växlar, men ingen Adde. Efter en evighet kommer de, och Adde stupar över mållinjen. "Han drog inte en jävla meter, jag har dragit honom bakom mig i en hel mil! Är det nå som vill köpa en gul boxer?"

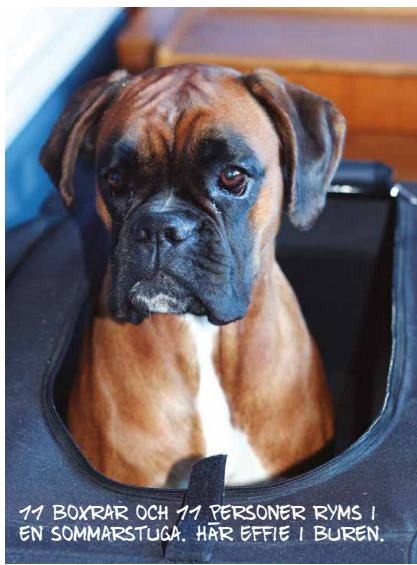
Chocken är total - våra boxrar drar inte! De är vid sidan, hoppar och biter koppel, trasslar med linan eller till och med ligger bak med spänd lina. De snöbadar! Emellanåt gör de kanske en antydning till drag. Vad är det som har hänt? Så här var det ju inte när vi tränade! Och det är väldigt ensamt att köra när alla passerat sedan länge. Emil som kör med Susannes boxer Dundra har en hund som bara vill dra åt andra hållet - tillbaka till bilen och matte. Lovisa är så arg att hon gråter i spåret dragandes på sin boxer Mille. "Jag bryter, skiter fullständigt i vad Ingela säger", tänker hon. Men bryter gör hon inte. Niklas muttrar att "man ska ju ha en vorsther, inte en boxer".

Men överallt omkring oss är det glada miner. Tävlingsledaren Olle kommer fram och kramar om oss och säger att de är så glada att vi är med. Goa funktionärer skrattar åt hur det går till när man drar med boxer och folket på köskotern - den skoter som ligger sist och plockar bort banmarkeringarna är våra gladaste supportrar.

Klockan 13 är det en omstart. Då samlas de ekipage som ligger långt bak i kön för en gemensam start. De hundar som ligger långt efter kommer alltså fram till en växel där nästa ekipage redan gått iväg. Äntligen går det lite bättre. Frasse och Bob får dra iväg efter fyra vorsthrar. Bob är åtminstone framme och drar även om hans fart inte kan mäta sig med vorsthrarna. Men mot slutet av dagen kommer nästa slag. Emil ringer och säger att Susanne har åkt vilse! Ska vi till råga på allt bryta en sträcka? Det visar sig att spåren har drevat igen och två skotrar åkt in på ett annat skoterspår som också har orangea pinnar. Susanne hinner åka över en kilometer innan hon förstår att de har kört fel och vänder tillbaka. När Ingela kommer i mål på dagens sista sträcka är det med bra fart på Yara. Vi står där alla och möter upp. Dagen summeras. Inga sträckor har brutits, det är jättebra. Vi är sist och inget annat kunde väntas. Men att vara så mycket sist och att våra boxrar inte vill dra, det är illa. Vi hade sämsta tid på allra sträckor, det känns riktigt surt.

Kvällen avslutas med att det hus som vi skulle få bo i är obebodigt och vi får akuthjälp från arrangörerna att hitta ett sommarhus i Vormsele. Trötta och hungriga äter vi Catharinas goda köttfärssås och med mat i magen kommer skratten och vi bräcker varandra med historier om dagens utmaningar.

Fredag - Dag 2

"Idag blir det en bra dag", säger Lovisa, "för det värsta har ju redan hänt". Och så sant hon har! På morgonen är det i och för sig kraftig motvind, men vad gör det när hundarna drar? För boxer efter boxer visar helt andra taktik än dagen innan. Edison drar så fint att Adde blir överlycklig och ropar att han inte längre är till salu, Lovisas Mille drar och Emil som har en omstart med Dundra har så bra dag att vi på deras sträcka slår en annan

hund. Flera andra går det också bra för och alla tar vi oss i mål på våra sträckor.

Humöret är på topp och historierna om vad vi alla upplevt upprepas om och om igen. Att vi hade drag, att spåret i skogen var så smalt att det inte gick att skatea, att det var galen motvind över älven, att det var underbart att komma till en växelp plats mitt i skogen med en eldstad och solvärme och bli bjuden på korv och skön en träbänk - vad gör det då att ingen bil finns för att hämta upp? Någon nyckel kom vilse, några fick vänta på att bli upphämtade, men annars går dagen galant.

På kvällen när Ingela delar ut den sista dagens schema finns ett frågetecken. Dag tre innehåller en 17km-sträcka. Ingela har tänkt ge den till Frasse och Bob, men de är slitna efter två dagars riktigt bra drag på 13 km. Så vem ska orka ta den sista långsträckan? Ingela lämnar frågan öppen, är det någon som känner sig manad? Lovisa erbjuder sig på stående fot. Vilket boxerteam vi är!

Lördag - Dag 3

Det är sista dagen på vårt vindelälvsäventyr. Nervositeten från första dagen är borta, det är redan en vana att planera dagsschema, vattna hundar och packa utrustning. Vårt äventyr närmar

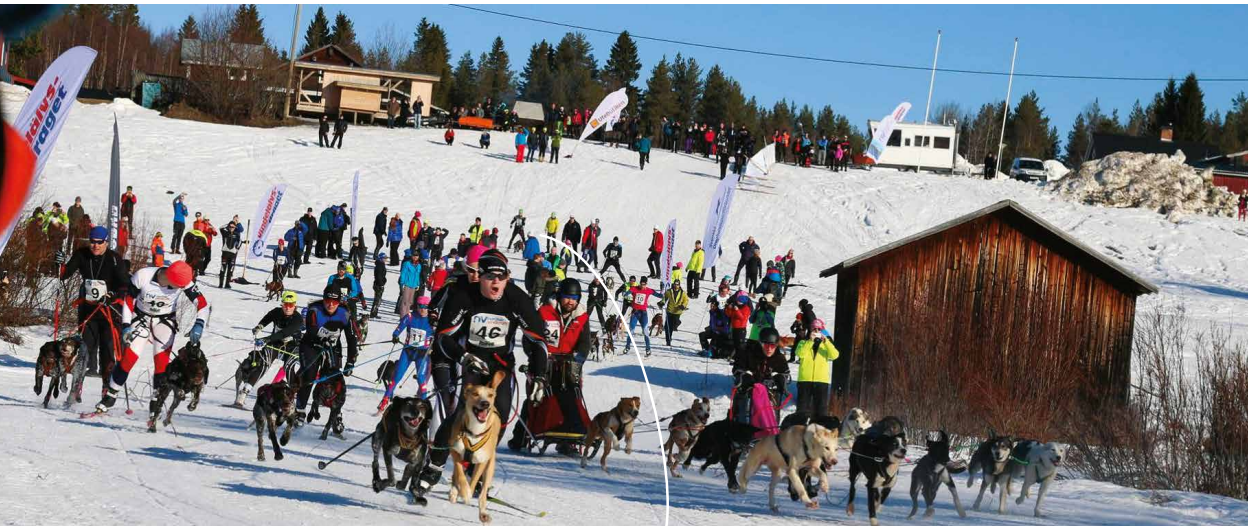
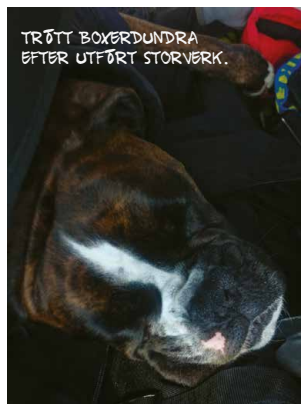

DAG TRE OCH FULL FART PÅ EMIL OCH DUNDRA FRÅN START TILL MÅL.

sig sitt slut och vi städar ut den fina stuga i Vormsele som vi har fått bo i under två nätter. Rakt nedanför stugan startar dagens andra etapp. Det är klarblå himmel och dragets varmaste dag med flera plusgrader.

Vi får alla en helt underbar sista dag, med sol, snö och fantastisk vindelälvs-natur. Flera boxrar gör väldigt bra draginsatser. Emil och Dundra som kör starten har fullt drag hela vägen och Catarina som kör sin

17 månader gamla Effie, har en riktig Northugdag. De ligger bakom en hund under hela 10km-sträckan för att gå om och förbi på upploppet. Hela tre ekipage slår någon annan hund på sin etapp. Men den allra största bragden står Lovisa och Mille för. De kör sin 17km-sträcka med drag hela vägen, helt utan draghjälp av något annat ekipage. När de kommer fram till frivilligväxeln tror Lovisa de är i mål. När hon får höra att hon har 9 km kvar tappar hon nästan modet. Funktionärerna undrar på allvar om hon inte ska kliva av. Men inte Lovisa, inte. De fortsätter och kommer fram till mördarbacken, den värsta

STARTEN PÅ DAG 3, LÄNGST BAK STARTAR EMIL OCH DUNDRA.

TEAM SVENSKA BOXERKLUBBEN EFTER MÅLGÅNG I HÄLLNÄS.

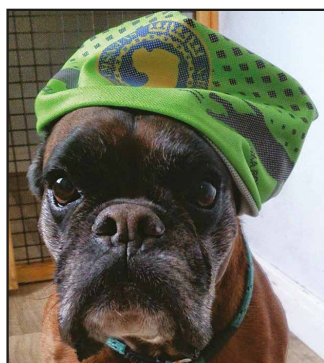
backen under hela vindelälvsdraget. Mille travar med spänd lina uppför hela backen och Lovisa ligger bakom i ettans växel. Till slut kommer de i mål i Ekorrsele där Frasse står med famnen full av

LOVISA GAV ALLT UNDER 77 KM TILLSÄMMÄNS MED DRÄGBOVÄRN MILLE

dricka och smörgåsar. Lovisa är helt slut men överlycklig.

När vi kommer fram till Hällnäs har vi nått vårt mål. Vi har antagit utmaningen och genomfört ett vindelälvsdrag med enbart boxer, utan att bryta någon sträcka och alla har gjort sitt allra bästa. Vi har fått stort stöd och hejarop både från boxerfolk och funktionärer längs vägen. Ingela har hela tiden sagt att vi skulle komma sist, men att vi var så

SISTA CHANSEN!

Vill du också ha en teammössa? Mössan är i reflexmaterial och kostar 300 kr plus frakt. Kontakta Helena Fredriksson (helena.fredriksson@gmail.com, tel 070/368 21 13) senast den 15 april.

långt sist var något av en chock. Segrande lag, norska Hamar TK med ett lag av greyster (blandning greyhound-vorsther), körde dubbelt så snabbt som oss. Det var också en helt annan historia att dra rakt fram i ett vitt ingenting jämfört med att träna i skidspåret hemma. Samtidigt ser vi att vi är det enda rena brukshundlaget och det enda med enbart B-hundar (d.v.s renrasiga hundar som ej är stående fågelhundar, huskies eller dobermann). I praktiken har vi inte en chans att passera ett lag med vorsther eller ett lag med slädhundar. Men vindelälvsdraget är så mycket mer än en tävling,

MEÐ BOXER BLIR DET ALLTID DRAG. PÅ ETT ELLER ANNAT VIS... LOVISA, THERESE OCH BOXERN MILLE MED VÅR STÄNDIGT GLADE KÖSKOTER-KOMPIS.

det är ett äventyr, en naturupplevelse och en utmaning för var och en som deltar. Olle Rosén berättar att 90 % av lagen vet att de inte har något som helst med toppstriden att göra, ändå återkommer de år för år. Han uppmanar oss också att locka fler raslag av B-hundar att delta så att Vindelälvsdraget åter blir mer som det var på 90-talet, då bredden var mycket större. Kanske blir det nästa års utmaning - att få ett till brukslag att anmäla sig.